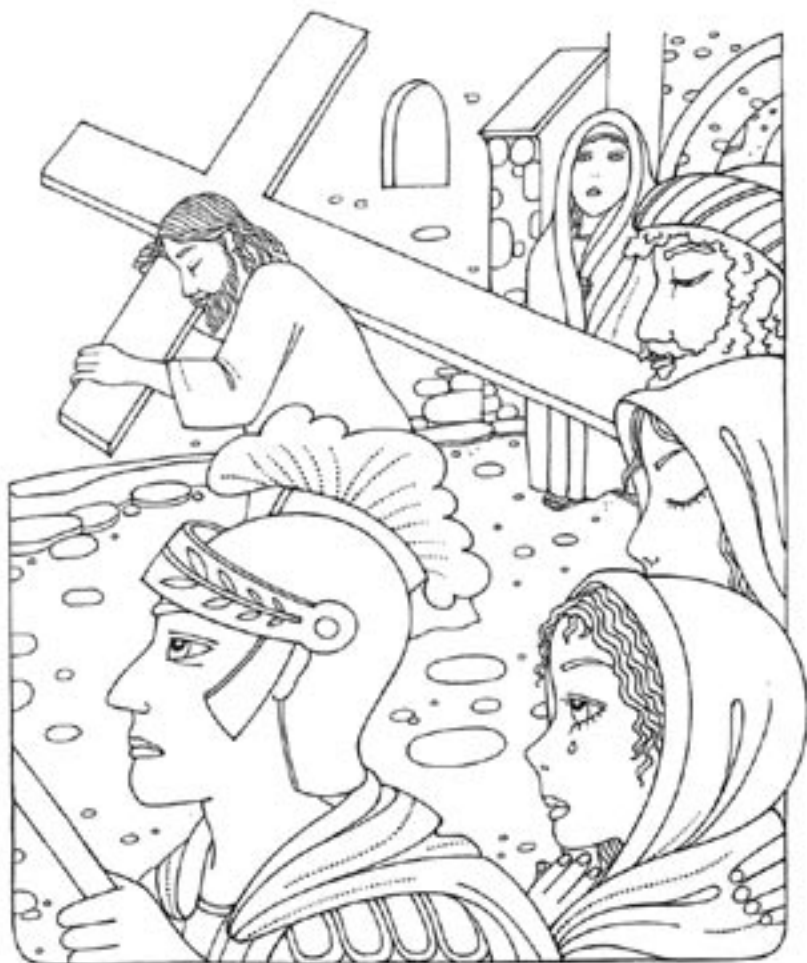

Cesta

4

2010

KŘEŠŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 7 Kč

Modlitba	3
První izraelští králové	4
Poznáváme Bibli	5
Co pro mě znamená církev	6
Ukřižování, Vzkříšení.....	6
Velikonoční smutek a radost.....	7
Komiks	8
Podobenství.....	10
Soutěž o tři knihy	11
Na toulkách s Kuldou	12
Putujeme s Bibli	14

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.

Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 234 092 870, e-mail: Rostislav.Gajdosik@predplatne.cz

Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.
 Ilustrace: V. Švejdvová, J. Wienerová, D. Landrová, T. Foffová a archiv časopisu
 Cesta

Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
dnes si hodně lidí myslí, že tě nepotřebují
a že všechno ve svém životě zvládnou sami.
Děkuji ti, že i přesto nad námi nelámeš hůl.
Děkuji ti za tvého Syna Ježíše Krista
a děkuji i za Velikonoce,
kdy si můžeme připomínat,
jak nás máš rád.
Amen.

(Obrázek nakreslila Tereza Foffová z Vinařic, 9 let)

10. David psancem

David musel prchnout, protože žárlivý král Saul usiloval o jeho život. Na útěku se zastavil ve svatyni v Nobu. Od kněze Achímeleka dostal pět chlebů, i když to byly chleby posvátné, které mohou jíst jen kněží, a také meč obra Goliáše, jenž byl ve svatyni uložen jako válečná trofej. David utíkal dál. Když dorazil do pelištejského města Gat, předstíral, že je blázen, aby jej nepřátelé nezajali.

David se skrýval v jeskyni Adulám. Postupně za ním přišla celá jeho rodina a další lidé, kteří byli v království utlačováni. Tak si David vytvořil družinu asi čtyř set mužů. Skrývali se v horách a lesích jako zbojníci.

Saul se však o nich dověděl a za trest nechal zabít Achímeleka i všechny obyvatele Nobu. Jen kněžův syn se zachránil a řekl vše Davidovi. Ten se kvůli těm nevinným lidem trápil.

Jeho družina byla stále větší. Často měnili svůj úkryt, protože Saul je neustále pronásledoval. Jednou sám vešel do jeskyně, kde se David se svými muži ukrýval. David však odmítl krále zabít, jen mu potají uřízl kus pláště. Když Saul vyšel ven, David na něj zavolał: „Proč mě chceš zničit? Vidíš, já tě teď mohl zabít, ale neudělal jsem to. Vždyť jsi král!“

Saula to zahanbilo a uznal, že David je spravedlivější než on. Netrvalo to však dlouho a nenávist se v něm znovu probudila. Když se dověděl, že David se zdržuje v poušti Zíf, vytáhl na něj s celým vojskem. David se v noci připravlil do jeho tábora a zase ušetřil Saulův život, ačkoliv jej mohl snadno zabít. Odnesl si jen jeho kopí a džbánec na vodu.

Když to Saul zjistil, opět uznal, že má David pravdu a Boží přízeň. David už mu však nevěřil a žil dál jako psanec.

Řešení našich velikonočních otázek si můžete zkontrolovat na str. 15.

1. Jak se jmenoval učedník, který Ježíše zradil? (L 22,3-4)

a) Jan, b) Jidáš, c) Petr

2. Co symbolizuje Ježíšovu oběť? (Mt 26,26-28)

a) modlitba Otčenáš, b) chléb a kalich s vínem, c) křest

3. Koho vzal Ježíš s sebou, když se před svým zatčením šel modlit do Getsemane? (Mt 26,37)

a) Petra, Jana a Jakuba Zebedeovy,

b) Jidáše a Petra, c) Tomáše a Filipa

4. Jak se jmenoval římský místodržitel, po kterém Židé chtěli, aby Ježíše odsoudil? (J 18,28-29)

a) Herodes, b) Augustus, c) Pilát

5. Kolikátý den po svém ukřižování byl Ježíš vzkříšen? (L 24,21-23)

a) třetí, b) druhý, c) čtvrtý

Dej vám Pán Bůh dobrej den
na Zelenej čtvrtek,
byste měli dlouhej len,
jako tento proutek.
Proutek se červená,
leníček se zelená,
ať vám Pán Bůh požehná.

Lidová koleda

Jen dvakrát

V době svého dětství a mládí jsem byl na bohoslužbách ve sboru naší církve jen dvakrát: u první večeře Páně a u biřmování. To proto, že jsem bydlel s rodiči na malé vesnici vzdálené od Uherského Brodu, kde stál chrám M. J. Husa, dvanáct kilometrů. A v neděli od nás do Brodu autobus nejezdil. Když mi bylo osmnáct let, přestěhovala se naše rodina do Brna. Tam jsem se seznámil se skupinou mladých lidí z církve. Setkávali jsme se na bohoslužbách, na schůzkách s programem, na výletech a na táborech. Cítil jsem se mezi nimi dobře. Nakonec jsem se rozhodl, že budu studovat na Husově bohoslovecké fakultě. Stal jsem se farářem, sloužil jsem v několika náboženských obcích a teď, v důchodu, vděčně vzpomínám na to pěkné, co jsem v církvi prožil. A na bohoslužby se každou neděli těším.

Zdeněk Svoboda

Ukřižování

A velká byla lidská vina
přibili na kříž Božího Syna
nechtěli slyšet Jeho hlas
tak jako dosud mnozí z nás

Vzkříšení

Ach jaké divné překvapení
- kámen od hrobu odvalen
a mrtvé tělo uvnitř není!
- Pán povstal z mrtvých oslaven

Jarmila Konečná

Dům se po důkladném jarním úklidu leskl čistotou a byl bohatě vyzdoben různými velikonočními motivy. Paní Kropáčková si na výzdobu potrpěla, a proto teď všude, kde bylo jen trochu místa, vystrkovali uši zajíčkové, žlutila se kuřátka a bělala se jehňátka, na stolcích stály vázy plné svěže zelených větviček s barevnými pentlemi a malovanými kraslicemi...

Na jednom stolečku se mezi jarními mládátky a strakatými vajíčky krčila také malá soška ukřižovaného Ježíše. Jeden zajíček se na ni zahleděl a soucitně pravil: „Jsi takový smutný, Ježíši, asi to na tom kříži hodně bolí, vid’?“

„Kdepak, bolest z kříže už je dávno pryč. Teď mě spíš bolí představa, že ta moje oběť už dneska lidem moc neříká,“ odpověděla soška.

„Víš, mně připadá,“ zamyslel se zajíček, „že lidé si prostě nechtějí připomínat nic nepříjemného. Smrt na kříži je pro ně hrozná, tak na ni radši nemyslí a obklopují se nám – veselými symboly přicházejícího jara. Chtějí se radovat, ne být smutní. Chtějí oslavovat nový život.“

„To máš pravdu, ale moje smrt je přece největším důvodem k radosti ze všech! Díky tomu už se lidé nemusejí bát svojí smrti, mohou se těšit z toho, že tím nic nekončí, že budou mít věčný život v Božím království!“

„Aha,“ řekl zajíček. „Jenže lidé asi ani na smrt nechtějí radši myslet. Když potom přijde, jsou zaskočení. Co s tím můžeme udělat? Víš co, mám nápad. Já tě takhle trochu posunu dopředu, abys byl líp vidět. Třeba si tě všimnou a trochu to pomůže.“

Zajíček pomalu a opatrně posouval Ježíšovu sošku před všechna velikonoční zvířátka. Věřte nebo ne – pomohlo to. Paní Kropáčková si sošky všimla, zamýšleně ji vzala do ruky, potom ji postavila zpátky... A na Hod Boží šla zase jednou po dlouhé době do kostela.

Kéž by co nejvíc lidí postavilo Ježíše před všechny zajíčky a kuřátka a radovali se z jeho vítězství nad smrtí!

Jana Krajčířiková

Historie Církve československé husitské

4.

Petr se chce stát farářem

Kreslí Petra Štěpánová
Píše Jana Krajičíková

ČERVEN 1927

Mami, tati, už jste slyšeli tu hroznou zprávu?
Bratr patriarchy Farský zemřel!

Bože můj,
to je hrozné!

Chudák,
upracoval se

NA POHŘEB KARLA FARSKÉHO PŘIŠLY TISÍCE LIDÍ

NOVÝM PATRIARCHOU BYL V ROCE 1926 ZVOLEN G. A. PROCHÁZKA

O NĚKOLIK LET POZDĚJI...

Petr s Klárou ještě
nejsou doma?

Jsou zase v mládeži,
plánují nějaký tábor.

Jen aby
kvůli tomu
nezarežbávali
školu.

Jen je nech
bratr farář na ně dohlédne

Je to hrůza, jak je všechno
pořád dražší.

To víš, je krize. Jen doufám,
že nepřijdu o práci

SETKÁNÍ JEDNOTY MLÁDEŽE

Prosíme tě, dej nám, Pane, sílu...

Takže za měsíc je to divadlo.
Musíme to stihnout, aby peníze byly
včas pro letní tábor chudých dětí.

Příští týden přinesu
rozpis rolí a začneme
zkoušet.

Náš táta by nám určitě pomohl s kulisami.

My s Klárou uděláme kostýmy.

A co kdybychom jeli taky na nějaký tábor?

To je fakt. Někteří na farské zahrádě postavili stany, to by nemělo být problém!

Tak co je nového, Petře? Skoro tě nevidíme.

V jednotě je pořad co dělat. Teď právě navrhujeme charitativní divadelní představení.

A s bratrem farářem už jsi o tom mluvil?

Ale hlavně jsem vám chtěl říct... Přemýšlel jsem, co po gymnáziu, a napadlo mě, že bych šel studovat teologii.

Ano, slibil mi, že mi pomůže s přípravou na zkoušky.

Tak dobře, Petře. Vidím, že už jsi se rozhodl. Je pravda, že církev málo faráře potřebuje.

Tak jsem to, bratře faráři, řekl našim. Nejsou proti.

To je dobře. Teď se, Petře, na Husově fakultě tě budou sít vynikající profesori - Kovář, Špaar, Hník a další.

Proč vlastně nemá naše církev vlastní bohosloveckou fakultu?

V letech 1932-1933 se o to pokoušeli, ale nedalo se to finančně zvládnout. Tak máme aspoň vlastní sekci na evangelické fakultě. A taky máme koleji.

Už se tam moc těším!

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

O milosrdném Samařanu

Toto podobenství si můžeme přečíst u Lukáše (10,25-37). Jeden zákoník se Ježíše ptal, co mu zajistí věčný život. Podle Zákona je to láska k Bohu a k bližním. „Kdo je však můj bližní?“ ptal se zákoník Ježíše. Ten mu odpověděl: „Jednoho muže na cestě obrali a zbili lupiči. Šel kolem kněz, viděl ho ležet polomrtvého, ale nepomohl mu, protože by se poskrvnil. Stejně tak i levita (pomocník kněží). Pak šel však kolem Samařan, ujal se jej, ošetřil ho, na svém mezku jej odvezl do hostince, staral se o něj a když musel odjet, zaplatil hostinskému, aby v péči o zraněného pokračoval. Kdo byl podle tebe bližní tomu oloupenému muži?“ Zákoník odpověděl, že Samařan. Na to mu Ježíš řekl: „Tak vidíš, chovej se také tak a budeš mít život věčný.“

Tento příběh patří v Bibli k těm nejznámějším. Dobře ukazuje rozdíl mezi slepým dodržováním Zákona, což dělali farizeové a zákoníci, a láskou k druhému člověku. Kněz a levita šli zřejmě do chrámu, aby zde vykonávali svou službu. Zákon jim nařizoval předepsanou čistotu, která by byla narušena, kdyby se dotkli mrtvého. Nechtěli riskovat, že by se znečistili, kdyby ten na zemi ležící člověk byl již mrtvý, a proto se mu raději vyhnuli. Nakonec mu pomohl Samařan, ačkoliv Samařané a Židé byli již po stovky let nepřáteli.

Je snadné pomoci někomu, koho mám rád – svému příbuznému, kamarádovi. Nabídnout však pomoc, svůj čas, peníze člověku, který je vlastně můj nepřítel, to je mnohem těžší.

Jana Krajčířiková

Milé děti,

beránek je významným velikonočním symbolem. Neznamená jen příchod jara a to, že se rodí nová mláďata, ale především Kristovu oběť za nás všechny na kříži. Určitě pro vás nebude těžké najít pět rozdílů mezi oběma obrázky. Pošlete nám své odpovědi do poloviny května a v prázdninové Cestě se dozvíte jména tří výherců knihy.

Blahopřejeme výhercům soutěže z února (tajenka: Kamerun je miniaturou Afriky)

Barbora Novotná ze Šardic

Lucie Lukášková z Kolína

Tomáš Hlaváč z Kojetína

Tak co je s tou vodou? – první část

Než si před obědem zašel otec Jurášek do koupelny umýt ruce, napomenul celou rodinu, ať na něho radši nikdo nemluví. Neřekl to nijak výhrůžně, ale pražská neteř, ta už dost velká dívka Mirka, se stejně trochu polekala.

„Teto, co by dělal strýček, kdybychom na něho mluvili?“ zeptala se paní Juráškové. „Zuřil by?“

„Ale kdež, děvenko, schoval by tváře do dlaní,“ odpovídala paní porybná, která znala svého muže a věděla, jak těžce prožívá takové trápení s rybníky, když mu do nich neteče voda.

Oběd se tudíž odbýval v tichu, ale Ríša už se nemohl dočkat, až bude moci svého kvítkovského bratrance vytáhnout ven a podělit se s ním o to, co se mu mezitím rozleželo v hlavě.

„Poslyš, Martine,“ chrлил na něho hned za dveřmi rybárny, „co když Kulda nelhal? Co když nad rybníkem Okrouhlíkem opravdu je...“

„Ještě jeden rybník?“ přerušil ho Martin. „Kde by se tam vzal? Nad Okrouhlíkem byly vždycky jen louky až k Lužci, víš, kam jezdíme do školy.“

Ríša pověděl Martinovi, co možná viděl jejich kamarád kulový blesk a co pokládal za rybník. „Prostě rozlitou vodu.“

„No jo, to by mohlo být,“ připustil Martin.

Za otcem Juráškem nemuseli chodit, zrovna vyšel ven a zajímal se, co chlapani kují za pikle. Líčili mu jako hotovou věc, že po včerejším lijáku se potok ucpal a rozlévá se po lukách, místo co by poslušně vtékal do Okrouhlíku a pak soustavou struh a přepadů do ostatních rybníků. Vnitřním zrakem si pan porybný promítl louky pod Lužcem, kudy se klikatil jejich potok.

„Ještě nikdy se to nestalo,“ uvažoval. „Ale stát se to mohlo, protože vody po takovém dešti se muselo přivalit do Lužce spousta.“

S pochybnostmi, ale přece jen se vrátil do předsíně a zvedl telefon. Na lužeckém obecním úřadě nikoho nezastihl a už to bylo divné. Zavolal tedy do hospody, která stála při samém vjezdu do obce.

„Rozlitá voda?“ smál se do sluchátka hostinský a pověstný houbař pan Pivoňka. „Samozřejmě že lužecké louky jsou pod vodou.“

„Proč mi to nikdo nehlásil?“ skoro se zlobil otec Jurášek.

„Kdo by ti to měl, pane porybný, hlásit?“ opáčil hostinský. „Jako bys neznal naše lužecké hospodáře.“

Drobné majitele pozemků ze vsi s jejich věčnými spory, kdo má kde kosit trávu, kdo kde pást ovce, pan Jurášek znal. Teď zjistil, že nezná vlastní a bratrovy děti, které stály kolem něho a visely na něm očima. Věděl, co musí rychle udělat, ale nedalo mu to, aby se nad tím nepozastavil.

„Jakpak jste přišli na to, že voda z potoka neteče do rybníků a hromadí se v lukách, když se to dá vidět jen shora, aha?!“ uhodil na nejen naoko přísně.

Museli s pravdou ven a ujal se toho Martin. „No, víš, tati, my totiž máme kamaráda, který se na všechno kouká od nebes.“

„Cože?!“ nevěřil otec.

Ladislav Muška
(pokračování příště)

16. Efez

O Pavlově působení v Efezu se dočteme na konci 18. a v 19. kapitole Skutků apoštolských. Zastavil se zde na konci své druhé misijní cesty a když se vydal na třetí cestu, strávil zde více než dva roky. Mnoho lidí obrátil na křesťanskou víru, takže se vzdávali svých starých kultů. To však vyvolalo velké pobouření u řemeslníků, kteří vyráběli stříbrné napodobeniny Artemidina chrámu a další „suvenýry“. Křesťanství tuto činnost odsuzuje jako modlářství a oni se obávali o pokles svých zisků. Když se situace uklidnila, vydal se Pavel na další cestu. Efezským také poslal jeden ze svých dopisů.

Podle legendy sem Jan, jeden z Ježíšových učedníků, po jeho ukřižování odvedl Ježíšovu matku, která zde strávila zbytek svého života. Meryemana, dům, ve kterém žila a zemřela, se nachází necelých 5 km východně od původního antického města a je poutním místem.

Efez, Efesos bylo jedním z velkoměst ionského Řecka, které leželo na pobřeží Egejského moře (dnešní území Turecka), i když jeho historie sahá až do druhého tisíciletí před Kristem. Na počátku našeho letopočtu zde žilo asi 300 000 obyvatel.

V době své největší slávy to bylo výstavné antické město s největším chrámem na světě (Artemidin chrám, jeden ze sedmi divů světa – do dnešní doby se z něj však zachoval pouze jediný sloup), největším divadlem na světě (pro 50 tisíc návštěvníků), slavnou knihovnou Celsus a velkými láznemi, kde byly zřízeny snad první kryté toalety s kanalizačním odpadem.

Efez byl především přístavem, jehož rozvoj a bohatství přímo či nepřímo čerpaly z moře. Proto když na začátku druhého století začalo moře ustupovat, město se postupně vylidnilo. Podobný osud potkal i Perge, další antické město v dnešním Turecku. Díky tomu jsou obě místa nejzachovalejšími antickými městy v této zemi.

Správné odpovědi ze str. 5: 1-b, 2-b, 3-a, 4-c, 5-a.

E G# F# H⁷
 1. Šly zrá-na ke hro-bu Ma-ri - e Magda - lé - na
 E G# F# G#
 a má-t-ka Je - ku - ba a je - ště jed - na Je - na
 G# F#
 so - bě pro ú - ťě - chu, mrt - vě - mu na pa - má-t-ku,
 12^{7b} H
 šly zrá-na ke hro-bu dva dny po Velkém pátku.

2. Šly zrána ke hrobu, sotva se rozednělo,
oživit vzpomínku, pomazat mrtvé tělo,
balzámem zpomalit zánik a zapomnění,
na chvíli podržet, co bylo a co není.

3. Šly zrána ke hrobu a hrob byl otevřený,
tak dovnitř vstoupily zmíněné již tři ženy.
Kampak se poděl ten, za něž šly držet smutek?
Chtěly mu prokázat poslední dobrý skutek.

4. A když si říkaly, že to snad není k víře,
bázeň na ně padla, jak kdysi na pastýře.
Dva muži stáli tu, šat sněhobílý měli
a světlo svítilo, až oči přecházely.

5. Tu ženy poklekly, sklonily tváře k zemi
a muži řekli jim: „Zbytečně mezi těmi,
co v prach se navrací, hledáte Pána svého.
Hroby jsou pro mrtvé, ale ne pro živého.

6. Vzpomeňte, co slíbil váš Mistr, Ježíš živý,
a znovu čekejte veliké Boží divy.
K čemu jsou balzámy, hroby a mauzolea,
když je teď před vámi svátek vzkříšení těla?“